03/04/2019

Η εμπειρία του θανάτου- Μία συζήτηση με τον Μακαριστό Μητρ. Σισανίου

/ Ορθόδοξες Προβολές

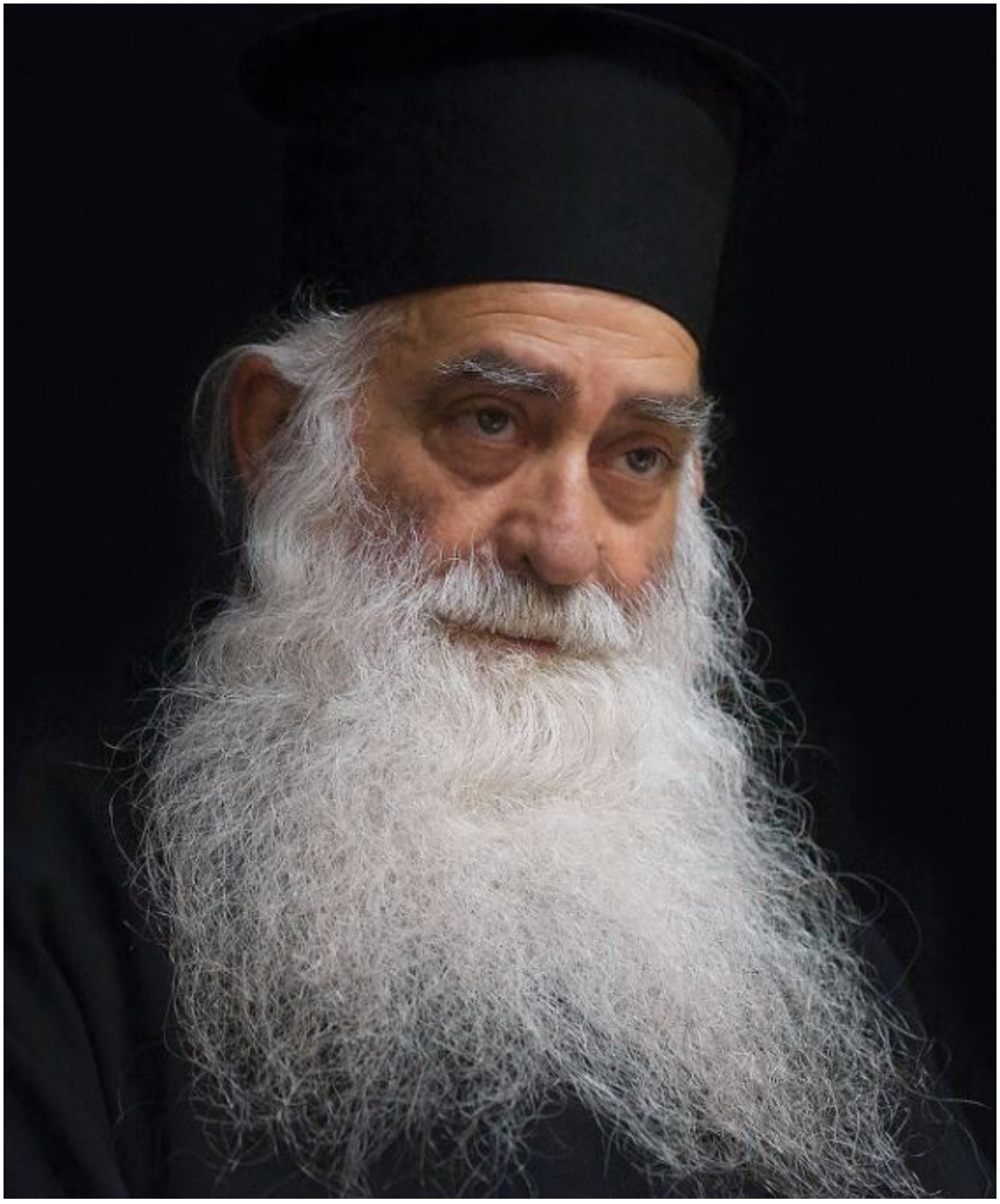

Συζήτηση μέ τόν μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλο για την εμπειρία του θανάτου είχε πραγματοποιήσει ο κ. Ηλίας Λιαμής. Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για απόσπασμα από το βιβλίο “Άκουσε καλό μου παιδί”. Ακολουθεί ο

σχετικός διάλογος:

ΗΛ. ΛΙΑΜΗΣ: Νομίζω Γέροντα πώς κάνουμε τό λάθος νά ἀντιμετωπίζουμε τά παιδιά καί τούς ἔφηβους μόνον ὡς ἀποδέκτες πληροφοριῶν. Δέν τά ἑτοιμάσαμε γιά φορεῖς μίας ἐμπειρίας πού θά τούς δώσει μία διαφορετική ταυτότητα σέ ἕναν καινούργιο κόσμο. Νομίζω πώς πρέπει νά προτείνουμε στά παιδιά νά ἀναλάβουν ρόλο ἐνεργό, μία νέου τύπου μαρτυρία.
Μέ ἄλλα λόγια στό ἐπίπεδο τῶν ἐφήβων, δηλαδή πρώτη, δευτέρα Λυκείου καί πάνω, δέν εἶναι μόνο ζητούμενο τό «μάθε»· τό ζητούμενο εἶναι ὅτι βγαίνεις ἐκεῖ ἔξω καί εἶσαι κάτι διαφορετικό, συγχρόνως ὅμως δέν μπορεῖς νά ἀπομονωθεῖς. Τί θά πεῖς, πῶς θά τό πεῖς; Ἡ κοπέλα σου, πού ἐγώ σᾶς λέω πώς θά εἶναι καλοπροαίρετη, πῶς θά ἀντιδράσει; Κρατῶ τώρα στά χέρια μου μία πρόχειρη σημείωση ἀπό περιγραφή ἑνός διαλόγου πού μοῦ μετέφερε ἕνας μαθητής Γ΄ Λυκείου:

– Τί εἶσαι;
– Ὀρθόδοξος Χριστιανός.
– Καί ἐγώ, ἀλλά τά ἔχω παρατήσει. Ἐσύ;
– Ὄχι, ἐγώ τό ζῶ λιγάκι.
– Δηλαδή, γιά πές μου τά βασικά. Πές μου μέ δύο λόγια, τί ζεῖς δηλαδή, αὐτή ἡ ὀρθόδοξη πίστη σου τί εἶναι;

Θυμᾶμαι ὁ Ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος Γουέαρ, ὅταν τόν εἶχα ρωτήσει ἄν θά μποροῦσε νά περιγράψει τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέ μία πρόταση, μοῦ εἶχε ἀπαντήσει:
«Γιά ἐμένα, Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι, πρῶτον, ἡ πίστη ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί δεύτερον, ἡ ἀπόλυτη μίμηση τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων. Ἀπό αὐτά τά δύο κρέμεται ὅλη ἡ Ὀρθόδοξη δογματική».

ΜΗΤΡ. ΣΙΣΑΝΙΟΥ: Νομίζω ὅτι ὁ Κάλλιστος Γουέαρ ἔχει δίκιο. Στέκομαι ἰδιαίτερα στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Κοίταξε κάτι, τά παιδιά πολλές φορές προσπαθοῦν νά ξεπεράσουν τό θέμα τοῦ θανάτου, ἀλλά γιά τόν κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχει ἕνα ἐρώτημα: Τί νόημα ἔχει μιά ζωή πού τελειώνει στόν θάνατο; Ἐμένα μέ ἀπασχόλησε αὐτό στά δεκαπέντε μου χρόνια, ὅταν πῆγα στό Νεκροταφεῖο νά ἀνάψω τό καντήλι τῆς γιαγιᾶς μου. Ὅταν πέθανε, τό νεκροταφεῖο εἶχε πέντε-ἕξι τάφους. Σέ λίγο διάστημα εἶχε γεμίσει. Ποῦ εἶναι ὅλοι αὐτοί; Καί ἄν ὄντως ὁ θάνατος εἶναι τό τέρμα τῆς ζωῆς, τότε τί νόημα ἔχει μιά τέτοια ζωή;
Βέβαια, σήμερα ἀρνοῦνται νά τό σκεφτοῦν, κανείς δέν τούς μιλάει γιά τό γεγονός αὐτό. Προτιμοῦν τό «ἁπλά περνάω καλά», τίποτα ἄλλο. Ὅταν ὅμως συμβεῖ αὐτό... Τό ἔζησα ἐγώ πέρσι: Πέθανε ἕνα παλικάρι δεκαεφτά ἐτῶν ξαφνικά. Πάγωσαν ὅλοι καί πιό πολύ ἀπ’ ὅλους ἡ τάξη του.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση, ὅτι στό τέλος τῆς κηδείας κάποιος συγγενής μέ παρακάλεσε νά ἀφήσω λίγο τόν πατέρα καί τή μάνα μόνους μέ τό παιδί. Καμία ἀντίρρηση. Ὅμως ἤμουν καί ἐγώ ἐκεῖ. Στάθηκα παράμερα καί ἄκουσα τή μάνα πού τοῦ εἶπε:
«Παιδί μου, πρίν ἀπό δεκαεφτά χρόνια ὁ Θεός σέ ἔφερε στόν κόσμο μέσα ἀπό ἐμένα. Σήμερα ἐγώ σέ παραδίδω σέ Ἐκεῖνον».
Δέν θυμᾶμαι τί ἄλλο τοῦ εἶπε. Αὐτός ὁ λόγος ὅμως μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.
Ἐν τῷ μεταξύ, θέλησα νά δῶ τούς γονεῖς. Προτίμησαν νά ἔρθουν ἐκεῖνοι, διότι στό σπίτι μπαινόβγαινε διαρκῶς κόσμος καί δέν θά βρίσκαμε ἡσυχία. Μοῦ εἶπαν, λοιπόν, μερικά χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ πού «δέν θά τοῦ τό εἶχες». Ποιό; Πρῶτον, τούς εἶχε πεῖ:
«Πατέρα καί μάνα, σᾶς ἀγαπάω, ἀλλά ὄχι πάνω ἀπό τόν Χριστό».
Τό δεύτερον:
«Ἄν κάποια φορά φύγω ἀπό αὐτήν τή ζωή, νά μήν λυπηθεῖτε γιατί τότε γιά ἐμένα ἀρχίζει ἡ πραγματική ζωή».
Καί τό τρίτο καί τελευταῖο, πού τό διάβασα μέ τά μάτια μου γραμμένο ἀπ’ τό χέρι του, ἦταν:
«Ἄν κάποια στιγμή ὑπάρχει περίπτωση νά ἀρνηθῶ τόν Χριστό, προτιμῶ νά πεθάνω».
Πάω στό σχολεῖο καί μπαίνω στήν τάξη. Λέω:
«Παιδιά, ἔγινε κάτι πού δέν ἔχει ξαναγίνει;»
Μέ κοιτάζανε:
«Τί σᾶς ξάφνιασε πιό πολύ; Ὅτι πέθανε ὁ συμμαθητής καί ὁ φίλος σας ἤ ὅτι εἴδατε πόσο πολύ κοντά καί σέ ἐσᾶς μπορεῖ νά εἶναι ὁ θάνατος, ὁπότε ξαφνιαστήκατε; Τί εἶναι ὁ θάνατος; Τό σκεφτήκατε ποτέ σας; Ἐγώ τό ρώτησα στά δεκαπέντε μου χρόνια. Καί τί νόημα μπορεῖ νά ἔχει μία ζωή πού τελειώνει στόν θάνατο χωρίς νά ξέρεις πότε θά γίνει αὐτό τό πράγμα; Γιατί προσπαθεῖτε τώρα νά διαβάσετε; Νά γίνετε τί; Καί τί νόημα ἔχει αὐτό; Θά τό προλάβετε;»
Τά παιδιά παρακολουθοῦσαν μέ πολύ μεγάλη προσοχή. Καί λέω:
«Ὅμως δέν θά χρειαστεῖ νά σᾶς πῶ ἐγώ, θ’ ἀφήσω τόν συμμαθητή σας νά σᾶς μιλήσει μέσα ἀπό τρία πράγματα. Αὐτά τά δύο εἶπε ὁ συμμαθητής σας στούς γονεῖς του –ἦταν χωρισμένοι ἐν τῷ μεταξύ οἱ γονεῖς του–, γιά τό ἐνδεχόμενο νά πεθάνει νωρίς, σάν νά τό ἤξερε. Καί τό τρίτο τό ἔγραψε καί τό κρατῶ τώρα στό χέρι μου.
Ξέρετε, ὁ συμμαθητής σας ἦταν ἕνας σάν καί ἐσᾶς, συμμετεῖχε στή ζωή σας. Αὐτό πού δέν μπορέσατε ἴσως νά καταλάβετε εἶναι ὅτι ἦταν καί ἀρκετά διαφορετικός ἀπό ἐσᾶς. Δηλαδή, σκεπτόταν βαθύτερα ἴσως, προβληματιζόταν σέ οὐσιώδη πράγματα, χωρίς ὅμως νά πάψει νά βρίσκεται σέ αὐτό τόν κόσμο καί νά εἶναι μαζί σας. Δέν εἶχε κάποιο ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό, νά εἶναι τό καλό παιδί, ἄς ποῦμε, ἤ κάτι πού νά θυμίζει ὑπερβολική εὐσέβεια ἤ θρησκοληψία. Καί νομίζω ὅτι, ἐάν

προσέξετε αὐτές τίς τρεῖς του σκέψεις, τότε θά ἔχετε κερδίσει πάρα πολλά πράγματα».
Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, μοῦ λέει:
«Καλά κάνατε, πάτερ, καί πήγατε στό σχολεῖο, γιατί πρίν ἀπό ἐσᾶς εἶχε πάει μία ψυχολόγος καί τά μπέρδεψε περισσότερο».
Ὁπότε, μερικές φορές ἴσως, τά παιδιά καθώς ζοῦν σέ μία κοινωνία πού τούς κρύβει τήν ἀλήθεια, ἴσως χρειάζεται κανείς νά τά βοηθήσει ἤ ἀκόμα καί νά τά σοκάρει λίγο παραπάνω γιά ἐκεῖνα πού τά σοκάρουν ἔτσι κι ἀλλιῶς. Εἶναι ἕνα λυτρωτικό σόκ.
Γιατί, κοιτάξτε νά δεῖτε, ἐάν ὁ θάνατος εἶναι τό τέρμα, δέν ὑπάρχει τίποτα, τότε πρέπει νά σκύψουμε τό κεφάλι ὅλοι μας. Τί νόημα ἔχει νά τά βάλουμε μέ τόν Θεό; Ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ὁ Θεός. Δέν εἶναι χαζό αὐτό τό πράγμα; Λές «Δέν ὑπάρχει ὁ Θεός». Γιατί; Ἐπειδή πέθανε αὐτός;

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο «ΑΚΟΥΣΕ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΠΑΙΔΙ, ἀπαντήσεις σέ νέους ἀπό ἕναν Ἐπίσκοπο ἀγάπης», ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ»

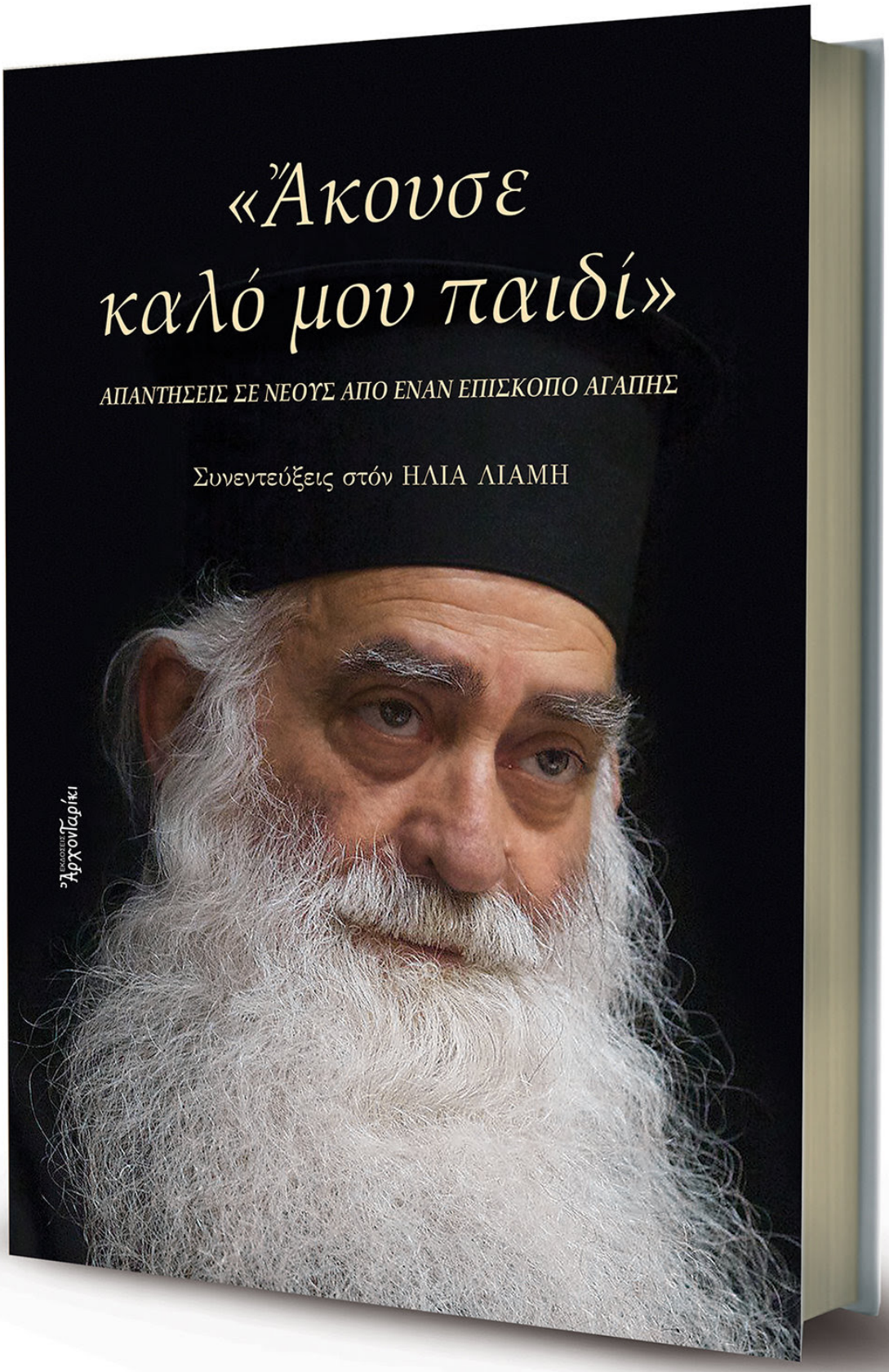
«Άκουσε καλό μου παιδί»
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΝΕΟΥΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟ ΑΓΑΠΗΣ
Συνεντεύξεις στόν ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ
Αρχονταρίκι

«Άκουσε καλό μου παιδί»

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΝΕΟΥΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟ ΑΓΑΠΗΣ

Συνεντεύξεις στόν ΗΛΙΑ ΛΙΑΜΗ

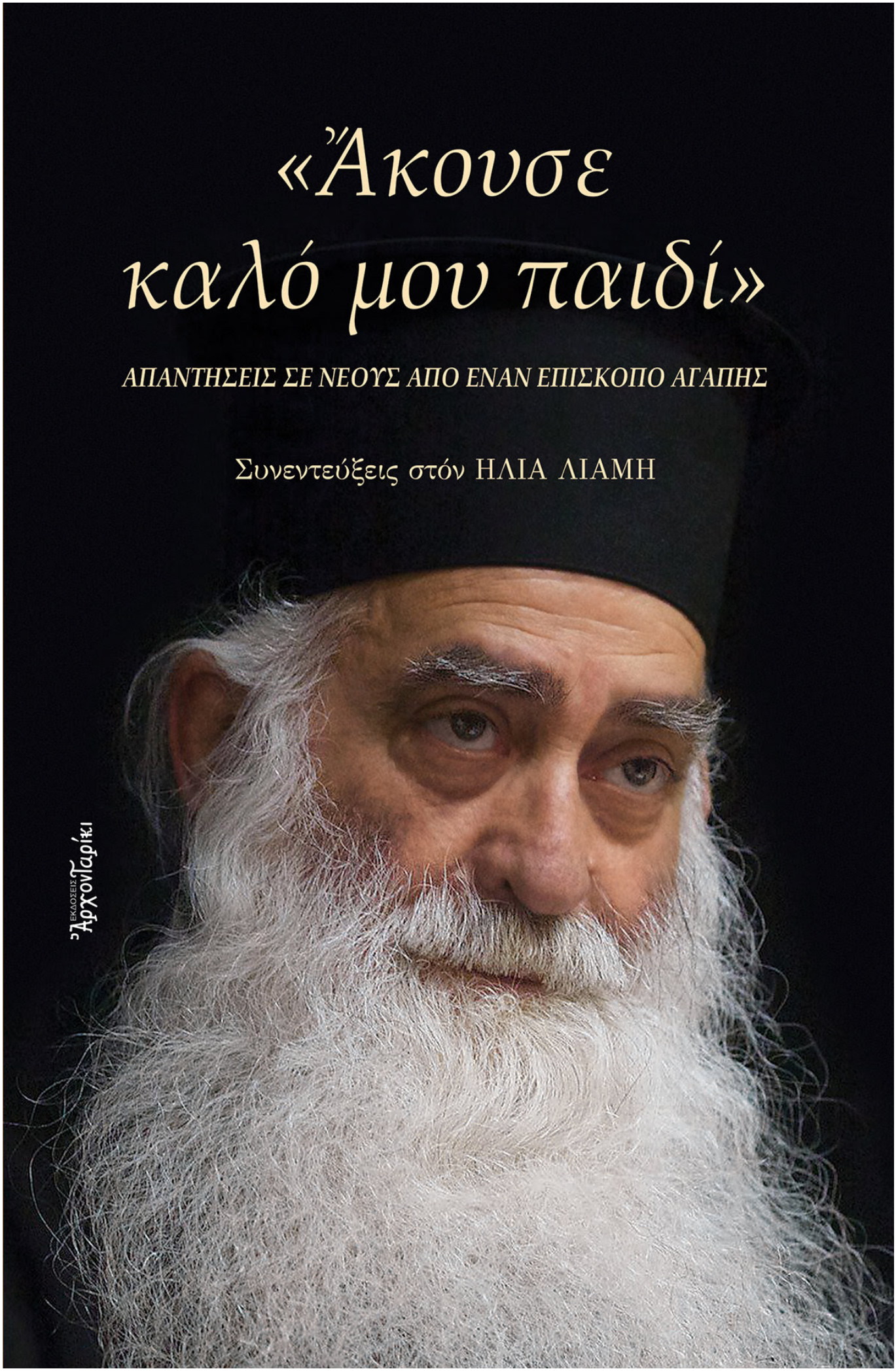

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Αρχοντάρικι